

Projekt insektfælde godt i gang.
Foto: Trine Flamming

RESÜMEE

In der Kindertagesstätte Borreby haben 22 Kinder gerade die „Kleine Pfadfinderwoche“ begonnen – und damit viele spannende Outdoor-Aktivitäten.

Die „Kleine Pfadfinderwoche“ ist ein kostenloses Angebot für alle Vorschulklassen in Dänemark, aber in Borreby hat man festgestellt, dass auch jüngere Kindergartenkinder davon profitieren können, kleine Pfadfinder zu sein.

Es geht darum, draußen zu sein, zu erleben und zu lernen – und es ist ein schönes Programm mit tollen Aktivitäten, sagt die Einrichtungsleiterin Nicole Rudolph.

Dus med udelivet på spejdermaner

I Borreby Daginstitution har 22 børn netop taget hul på Den lille spejderuge og dermed en masse spændende udeaktiviteter.

NATUR

Trine Flamming
kommunikation@skoleforeningen.org

- Det handler om at komme ud, at være, at lære, og det er et fint program med gode aktiviteter – og et tilbud, som tilmed er gratis.

Sådan siger en godt tilfreds leder af Borreby Daginstitution, Nicole Rudolph, om baggrunden for, at der i hendes dagtilbud i Egernførde lige nu er gang i »Den lille spejderuge«.

Ugen er et tilbud skræddersyet til børnehaveklasser i Danmark, men det kan også sagtens bruges af børnehavebørn i Sydslesvig. Og ikke kun førskolebørn, for også yngre børnehavebørn kan få noget ud af at være små spejdere, har man fundet ud af i Borreby.

Fordi børnene her ikke har lektioner i en skemalagt uge, og nogle af dem også er noget yngre end et typisk børnehaveklassebarn i Danmark, har Borreby Daginstitution skruet lidt på spejderugen.

Det betyder, at de aktiviteter, der også giver mening for børn helt ned til fire år, er sat på programmet, og at aktiviteterne er strakt over op mod tre uger, så man ikke er afhængig af en decideret timeplan.

Lettere sagt end gjort

Der er 22 børn mellem fire og seks år i ’spejdergruppen’ i Borreby, og de tog hul på det hele tirsdag den

Borreby-spejdere klar til første projekt: Insektfælder. Foto: Trine Flamming

29. august.

De næste par uger får de lov at prøve kræfter med mange forskellige ting, som en spejder bliver udsat for: Der bliver selvfølgelig en hel masse udeliv og frisk luft, der bliver hygge ved lejrålet, der bliver snittet i træ, og på førstedagen blev naturen i børnehaven nærstuderet.

Efter at være blevet delt ind i patruljer, få udleveret spejdertørklæder i sin patruljes farve, have udnævnt en patruljefører og fundet på et navn til patruljen, gik børnene bevæbnet med skovl og glas ud

på den anden side af hegnet. Her, uforstyrret af de andre børn og så-mænd også pedellen, der lige var blevet færdig med græsslåningen, lød opgaven nu på at opsætte insektfælder.

Det gøres ganske simpelt ved at grave et glas ned i jorden, og når et insekt eller et lille dyr så kommer gående, dratter det ned i glasset og bliver der, indtil børnene kommer igen om et par timer for at nærstudere det.

- Vi snakker om de dyr, der går i fælden, hvad det er for nogle, og

hvad de hedder. Og det er vigtigt, at børnene lærer, at vi skal være empatiske – vi skal være gode ved dyrene, og vi slipper dem fri igen, sagde pædagog Jakob Peters inden fældeprojektet.

Han har ikke tidligere haft noget med spejderlivet at gøre, men da det blev aktuelt i Borreby, var han på et kort kursus omkring Den lille spejderuge.

Og nu instruerede han sin egen flok små spejdere i, hvad de skulle gøre for at lave en rigtig god fælde.

Det er lidt lettere sagt end gjort, for plastikskovlene var svære at grave huller med, og hverken børnenes gravemuskler eller tålmodighed var særlig stor.

Og så kom glassene altså ikke bare sådan lige i jorden. I hvert fald ikke særlig langt.

Hos de »Hemmelige agenter« i blå patrulje var opfindsomheden stor, og de fandt på en lidt lettere løsning: I stedet for at grave glasset længere ned, lagde Elva, Stine og Milo jord op som en lille bakke om glasset og camouflerede bagefter det hele med græs.

Hvis jeg var et krible-krible-dyr, ville jeg nok falde i...

Børnene var i øvrigt så motiveret for at fange dyr, at flere, allerede inden de færdige fælder stod klar, havde fået gravet adskillige bænkebidere frem og puttet dem i glasset.

Vigtigst at være ude

Spejderbørnene i Borreby har i det hele taget været nysgerrige forud

for spejderugerne.

- Flere vidste allerede, hvad en spejder er, og nogle har også prøvet spejderaktiviteter før. Og så er de bare glade for at komme ud, fortæller Jakob Peters.

- Og det vigtigste er at være ude og være aktive ude.

Efter opstilling af fælder, satte børnene sig ved bordene på terrassen, hvor de hver fik udleveret en spejderbog, de kunne male lidt i.

Efter middag gik turen tilbage til fælderne for at se, om noget var gået i dem, og i hvert fald Thore havde fanget den der med, at dyrene så skulle slippes fri igen:

- De kan jo ikke blive i glasset, for så får de ikke luft, og så dør de, sagde han.

Det er i år tredje gang, Borreby Daginstitution deltager i Den lille spejderuge.

//

Det vigtigste er at være ude og være aktive ude.

Jakob Peters, pædagog

Fakta om Den lille spejderuge

»Den lille spejderuge« er et gratis tilbud til alle børnehaveklasser i Danmark.

Den lille spejderuge foregår i år i uge 19, og det er sjette gang, den løber af stablen.

I fem dage skal lærere og elever udforske spejderlivet med oplevelser i det fri og derigennem styrke fællesskabet.

Hver tilmeldt klasse modtager en spændende krible-krable rygsæk, som indeholder udstyr til ugens aktiviteter. Herudover får eleverne spejderkendetegn (fx. et armbånd eller et tørklæde) og en spejderbog med sjove opgaver.

Den lille spejderuge i Borreby Daginstitution adskiller sig en smule fra tilbuddet i Danmark, da den her også er for yngre børn og kører over et par uger (i år uge 18-20).

Læs mere om tilbuddet på <https://www.denlillespejderuge.dk/>

Den lille spejderuge er et »fint program med gode aktiviteter«, lyder det fra Borreby Daginstitution, som i år holder spejderuge(r) for tredje år i træk. Foto: Trine Flammings

Pia Pindsvin er Den lille spejderuges maskot. Foto: Trine Flammings

Små fingre og en stor portion nysgerrighed er næsten ensbetydende med, at man kan få gravet noget spændende frem. Foto: Trine Flammings

Carolin Beckmann fra 13. årgang er en af de elevambassadører, der viser gæster rundt og fortæller dem om Duborg-Skolen. Foto: Trine Flammings

Velkommen til Duborg-Skolen

Duborg-Skolen i Flensborg er et af de steder, der har gode muligheder for at formidle viden om det danske mindretal til danskere nordfra. Der kommer nemlig rigtig mange og besøger skolen. Caroline er en af dem, der tager imod.

GÆSTER

Trine Flammings
kommunikation@skoleforeningen.org

Med et løst gæt fra rektor Heino Aggedam er det »vel 70-80 gange om året«, der er gæster på Duborg-Skolen, nogle gange med flere besøgsgrupper om dagen.

- Vi har virkelig mange besøgende. For eksempel havde vi på bare en enkelt dag i december sidste år 400 elever i tre hold på besøg, fortæller han.

Det er både foreninger og sammenslutninger, efterskoler og højskoler og »rigtig mange« gymnasier nordfra, der lægger vejen forbi Duborg.

De besøgende bliver modtaget og budt velkommen i festsalen eller fællesarealet af skolens besøgscoordinator og elever fra korpset af elevambassadører, og så bliver der ellers informeret. Om skolen og dens historie, grænselandet, skolesystemet, og så kommer gæsterne en del nærmere at vide noget om, hvordan det er at leve i det danske mindretal, når elevambassadørerne viser rundt på skolen. Det kaster nemlig gerne en masse spørgsmål af sig.

Flydende på to sprog

Spørgsmålene er typisk om elevernes identitet, skolegang og hverdag, fortæller rektoren, og det bekræfter Carolin Beckmann, der er en af de mange elevambassadører på Duborg-Skolen.

Hun er 19 år, bliver student til sommer og har været meget involveret i elevambassadørerne de seneste to år. Hun er således også en erfaren rundviser og har efterhånden været med til besøg af vidt forskellig slags. Fra ti til 200-300 personer ad gangen, typisk dog 80-100 stykker.

- Vi får besked om, hvornår der er besøg, og så melder vi os til, hvis vi har tid, siger hun om, hvordan elevambassadørerne fordeler besøgene mellem sig.

Når en lærer har givet de første korte informationer, har elevambassadørerne gerne lavet et lille skuespil for lige at vise gæsterne, at »vi kan tale flydende dansk og tysk«, fortæller Carolin.

- Så er der en halv times tid til rundvisning, hvor vi fortæller om bygningen, skolesystemet, og der er tid til at svare på spørgsmål. Gæsterne spørger tit ind til vores profilfag, for det kender man ikke på samme måde i Danmark, siger hun.

Typiske spørgsmål

Noget af det, særligt yngre gæster også er virkelig interesseret i, er Duborg-Skolens rygeområde, som slet ikke er skolens. Det ligger på en anden matrikel, men når der står nogen og ryger der, får det gæsterne til at spærre øjnene op og spørge, om man må ryge på skolen. Det må man ikke.

Det er også karakterskalaen, dansk og tysk i hverdagen, venner og foreninger, de spørger ind til, siger Carolin og fortsætter oprems-

ningen:

- Hvor mange timer, vi har, om vi siger »du« eller »De« til lærerne, at vi både får en dansk og en tysk studentereksamen og kan få SU, hvis vi vælger at læse i Danmark. Og så selvfølgelig, hvem man holder med i fodbold.

Jo flere spørgsmål, desto sjovere er det.

Carolin Beckmann, elevambassadør

Det nærmest obligatoriske spørgsmål til en person, der lever med flere kulturer i sin hverdag, har Carolin Beckmann tilsyneladende for længst forholdt sig til, for hun kan svare hurtigt på det:

- Jeg holder med Danmark i håndbold og Tyskland i fodbold, siger hun med et smil.

Spørgsmålet er velkomment, og det er alle andre også, for hellere svare på alt muligt end slet ikke blive spurgt, mener Carolin, der føler, at mange faktisk er interesseret – »ikke kun lærerne«:

- Der er nogle gæster, der er meget åbne og spørger helt vildt meget. Og jo flere spørgsmål, desto sjovere er det, siger hun.

Redaktion:
Trine Flammings,
kommunikations-
medarbejder hos
Skoleforeningen